

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie 25. rocznego sprawozdania Komisji z kontroli stosowania prawa wspólnotowego (2007)

COM(2008) 777 wersja ostateczna

(2011/C 18/17)

Sprawozdawca: **Christoph LECHNER**

Dnia 18 listopada 2008 r. Komisja, działając na podstawie art. 262 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

25. rocznego sprawozdania Komisji z kontroli stosowania prawa wspólnotowego (2007)

COM (2008) 777 wersja ostateczna.

Sekcja Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 2 marca 2010 r.

Na 462. sesji plenarnej w dniach 28-29 kwietnia 2010 r. (posiedzenie z 29 kwietnia 2010 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 120 do 4 przyjął następującą opinię.

1. Wnioski i zalecenia

1.1 Niektóre państwa członkowskie wciąż borykają się z trudnościami przy formułowaniu przepisów dotyczących transpozycji dyrektyw. Jeśli chodzi o wdrażanie, dyrektywy dopuszczają zróżnicowany zakres swobody: niektóre zawierają rozwiązania opcjonalne pozostawiające państwom członkowskim dość dużą swobodę w doborze krajowych środków transpozycji, inne natomiast – wyraźne zapisy lub konkretne dyspozycje. Należy więc znaleźć złoty środek między mechanicznym kopiowaniem a nadmiernie swobodną transpozycją.

1.2 Komitet popiera główne cele Komisji, czyli:

- rozwiązywanie problemu poważnych opóźnień w transpozycji dyrektyw;
- bardziej intensywne korzystanie ze środków zapobiegawczych, w tym ciągłą potrzebę głębszej analizy zagadnień dotyczących wprowadzania w życie i zgodności w trakcie sporządzania ocen skutków;
- lepsze informowanie i rozwiązywanie problemów w mniej sformalizowany sposób z korzyścią dla obywateli i przedsiębiorstw;
- wyznaczenie priorytetów w odniesieniu do najważniejszych spraw oraz ścisłą współpracę z państwami członkowskimi w celu szybszego korygowania naruszeń.

1.3 Komitet z zadowoleniem przyjmuje deklarację Komisji, że nadal priorytetowo traktowane będą te trudności, które mają rozległy wpływ na prawa podstawowe i swobodny przepływ osób. Pochwala także podejmowanie w pierwszej kolejności takich naruszeń, w wyniku których obywatele są na znaczną

skalę lub wielokrotnie narażeni na bezpośrednie szkody lub poważne pogorszenie jakości życia.

1.4 Jednocześnie Komitet sugeruje bardziej proaktywne podejście, polegające np. na:

- tworzeniu prawa wspólnotowego w taki sposób, by jego transpozycja była prostsza;
- tworzeniu dokładnej i stale aktualizowanej tabeli korelacji od samego początku prac nad aktami prawnymi;
- dopuszczeniu transpozycji poprzez odesłanie do wyraźnych zapisów lub konkretnych dyspozycji zawartych w dyrektywie.

1.5 Komitet pragnie zwrócić też uwagę na te obszary, w których planowanie, przygotowywanie i transpozycja prawa powinny być oparte na proaktywnym podejściu do prawa. W tym kontekście EKES zauważa, że przepisy i uregulowania nie są jedynym i z pewnością nie zawsze najlepszym sposobem na osiągnięcie zamierzonych celów.

1.6 Komitet uważa, że Komisja powinna usprawnić procedury rozpatrywania spraw dotyczących uchybień zobowiązaniom państw członkowskich, zwłaszcza gdy chodzi o stosowanie procedury przyspieszonej w przypadkach opóźnionej transpozycji.

1.7 Komitet uważa, że inne mechanizmy rozwiązywania problemów – takie jak SOLVIT, IMI, system wymiany informacji w zakresie delegowania pracowników oraz UE PILOT – doskonale służą zmniejszeniu obciążenia Komisji pracą związaną z postępowaniami w sprawie naruszeń.

1.8 Komitet uważa, że trzeba poprawić sposób informowania społeczeństwa obywatelskiego i opinii publicznej za pośrednictwem portalu „Europa” na temat różnych procedur wnoszenia skarg, z poszanowaniem wyjątku dotyczącego ochrony interesu publicznego określonego w orzecznictwie.

1.8.1 Komitet zaleca ponadto ciągle poszerzanie zakresu informacji dostępnych na tej stronie i publikowanie decyzji Komisji dotyczących naruszeń – od momentu rejestracji skargi aż do zakończenia postępowania.

1.9 Powinno się także przeanalizować mechanizmy dochodzenia roszczeń zbiorowych z myślą o dokończeniu przygotowywanych obecnie inicjatyw w dziedzinie prawa konsumenckiego i prawa konkurencji, w celu wzmocnienia mechanizmów samoregulacji w państwach członkowskich.

1.10 Komitet proponuje, aby Komisja zwracała się do niego regularnie o opracowanie opinii w sprawie sprawozdania rocznego, w celu zapoznania się z poglądami zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego i wzmocnienia w ten sposób stosowania prawa w UE.

2. Sprawozdanie Komisji ⁽¹⁾

2.1 Komisji, stojącej na straży traktatów, przyznano uprawnienia i nałożono na nią odpowiedzialność w zakresie zapewnienia poszanowania prawa Unii Europejskiej oraz kontroli przestrzegania przez państwa członkowskie postanowień traktatów i prawodawstwa wtórnego. Postanowienia traktatu, przepisy 10 tysięcy rozporządzeń i ponad 1 700 dyrektyw obowiązujących w 27 państwach członkowskich stanowią zbiór przepisów o znacznych rozmiarach. Stąd nieunikniona jest duża liczba zróżnicowanych problemów i trudności związanych ze stosowaniem prawa. W niektórych dziedzinach wdrażanie prawa stanowi szczególnie wyzwanie.

2.2 We wrześniu 2007 r. Komisja przyjęła komunikat „Skuteczna Europa – stosowanie prawa wspólnotowego” ⁽²⁾, w którym stwierdzono, że „w swoich rocznych sprawozdaniach Komisja bardziej skupi się na zagadnieniach strategicznych, ocenie aktualnego stanu prawa w poszczególnych sektorach, priorytetach oraz planowaniu pracy na przyszłość”, co „będzie stanowiło wsparcie dla strategicznego dialogu międzyinstytucjonalnego na temat tego, w jakim stopniu prawo wspólnotowe osiąga swoje cele, napotykanym problemom oraz ewentualnych rozwiązaniach, które można zastosować”.

2.3 W sprawozdaniu zwrócono uwagę na potencjalne problemy związane ze stosowaniem prawa, wyznaczając trzy priorytetowe obszary działań: 1) zapobieganie powstawaniu problemów, 2) informowanie obywateli i rozwiązywanie ich problemów oraz 3) ustalanie priorytetów w zakresie rozpatrywania skarg i przypadków uchybień zobowiązaniom państw członkowskich. Ponadto podkreślono potrzebę ścisłego partnerstwa między Komisją a państwami członkowskimi, pracy w grupach ekspertów w celu kierowania stosowaniem instrumentów prawnych oraz aktywnej współpracy w celu rozwiązywania problemów.

⁽¹⁾ COM(2008) 777 wersja ostateczna; SEC(2008) 2855; punkty 1 i 2.

⁽²⁾ COM(2007) 502 wersja ostateczna z 5 września 2007 r. Zob. także opinię EKES-u w tej sprawie: Dz.U. C 204 z 9.8.2008, s. 9.

2.4 Analiza sektorowa: Liczne są skargi i postępowania dotyczące uchybień zobowiązaniom państw członkowskich w dziedzinie ochrony środowiska, rynku wewnętrznego, podatków i unii celnej, energii, transportu i zatrudnienia, spraw społecznych i równych szans, jak również ochrony zdrowia i spraw konsumenckich oraz sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa. W innych sektorach, jak np. w rolnictwie, edukacji czy kulturze, opóźnienia w transpozycji dyrektyw ⁽³⁾ praktycznie nie występują.

2.4.1 W 2007 r. opóźniona transpozycja dyrektyw wymagała wszczęcia nowych postępowań w sprawie uchybień zobowiązaniom państw członkowskich w następujących dziedzinach:

- rynek wewnętrzny i usługi: 206 postępowań;
- przepisy Wspólnoty dotyczące swobodnego przepływu towarów: 227 postępowań;
- zdrowie i ochrona konsumenta: ponad 330 postępowań;
- prawo wspólnotowe w dziedzinie ochrony środowiska: 125 postępowań.

2.5 Następujące przykłady pokazują zróżnicowany zakres trudności z transpozycją i konsekwencje dla obywateli:

Zamówienia publiczne:

- W 2007 r. toczyły się 344 postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w zakresie zamówień publicznych. Z tego 142 postępowania (41 %) zamknięto, tylko 12 (ok. 3,5 %) trzeba było skierować do Trybunału. Około 200 z owych 344 spraw było przypadkami uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, z czego 25 % miało charakter priorytetowy.
- W 2007 r. wszczęto postępowanie przeciwko 7 spośród 10 państw członkowskich, które nie dopełniły obowiązku zgłoszenia krajowych środków transpozycji przed upływem terminu transpozycji dyrektyw w sprawie zamówień publicznych ⁽⁴⁾. Pod koniec 2007 r. tylko trzy państwa – Belgia, Luksemburg i Portugalia – wciąż jeszcze nie nadesłały zgłoszeń dotyczących środków transpozycji. Obecnie jeszcze tylko wobec Luksemburga toczy się postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego ⁽⁵⁾.

Sprawy konsumenckie:

- Termin transpozycji dyrektywy dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym ⁽⁶⁾ upłynął 12 czerwca 2007 r. Do tego momentu 22 państwa członkowskie nie nadesłały Komisji zgłoszeń dotyczących środków transpozycji, więc Komisja wystosowała do nich formalne wezwanie do usunięcia uchybienia. W rezultacie do końca 2007 r. 6 państw członkowskich zgłoszenia nie nadesłało.

⁽³⁾ Zob. http://ec.europa.eu/community_law/docs/docs_directives/mne_sector_na_20091124_en.pdf.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 1; Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

⁽⁵⁾ COM(2008) 777 wersja ostateczna, SEC(2008) 2854, 18 listopada 2009 r., s. 206.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22.

— W 2007 r. Komisja skontrolowała także transpozycję dyrektywy 93/13/WE w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich w dziesięciu państwach, które przystąpiły do UE w maju 2004 r. W dziesięciu z nich stwierdzono różnego rodzaju problemy z transpozycją i wystosowano pisma poprzedzające wszczęcie postępowania.

— Dostrzeżono szereg potencjalnych trudności z transpozycją dyrektywy dotyczącej sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość⁽⁷⁾, jednak w 2007 r. nie wpłynęły żadne skargi wynikające z niezadowolenia obywateli z jej wdrażania.

2.6 Dodatkowe szczegółowe informacje na temat sytuacji w różnych sektorach prawa wspólnotowego, jak również wykazy i statystyki dotyczące wszystkich uchybień zobowiązaniom państw członkowskich, znajdują się w załączonych do przedłożonego sprawozdania dokumentach roboczych służb Komisji⁽⁸⁾.

3. Uwagi ogólne

3.1 Sprawozdanie oraz załączony dokument roboczy – niekiedy bardzo niezrozumiałe – pokazują, że niektóre państwa członkowskie wciąż napotykają trudności przy opracowywaniu przepisów dotyczących transpozycji dyrektyw. Choć teoretycznie wydaje się to proste, w praktyce zdarza się, że pojęcia właściwe dla prawa wspólnotowego nie mają odpowiednika w krajowej terminologii prawniczej⁽⁹⁾ lub tego rodzaju pojęcie nie zawiera odniesienia do prawa danego państwa członkowskiego, tak aby można było określić jego znaczenie i zakres⁽¹⁰⁾.

3.2 Co więcej, jeśli chodzi o wdrażanie, dyrektywy dopuszczają zróżnicowany zakres swobody – niektóre zawierają rozwiązania opcjonalne pozostawiające państwom członkowskim dość dużą swobodę w doborze krajowych środków transpozycji, inne natomiast – wyraźne zapisy lub konkretne dyspozycje (takie jak definicje, wykazy lub tabele wyszczególniające substancje, przedmioty lub produkty), które nakładają na państwa członkowskie obowiązek przyjęcia prostych środków transpozycji w celu zastosowania się do przepisów dyrektywy.

3.3 Zatem dla zachowania pewności prawnej każdemu nowemu przepisowi musi towarzyszyć usuwanie zbędnych lub wzajemnie sprzecznych przepisów prawa krajowego. Należy znaleźć złoty środek między mechanicznym kopiowaniem a nadmiernie swobodną transpozycją.

3.4 Niemniej transpozycja to nie tylko kwestia przeniesienia pojęć z prawa wspólnotowego do prawa krajowego, lecz także proces o konkretnym przebiegu. Innymi słowy, w chwili opublikowania dyrektywy w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej państwa członkowskie powinny przyspieszyć proces transpozycji poprzez powierzenie odpowiedzialnym za nią organom krajowym – które mogą i powinny dysponować ustanowioną w tym celu bazą danych – zadania współpracy z organami

innych państw członkowskich za pomocą sieci, służącej wymianie doświadczeń i wyjaśnianiu trudności przy transpozycji konkretnych przepisów.

3.5 Komisja podkreśla potrzebę:

— rozwiązywania problemu poważnych opóźnień w transpozycji dyrektyw;

— intensywniejszego korzystania ze środków zapobiegawczych, w tym ciągłej, pogłębionej analizy zagadnień dotyczących wprowadzania w życie i zgodności w trakcie sporządzania ocen skutków;

— lepszego informowania i rozwiązywania problemów w mniej sformalizowany sposób z korzyścią dla obywateli i przedsiębiorstw;

— wyznaczenia priorytetów w odniesieniu do najważniejszych spraw oraz ścisłej współpracy z państwami członkowskimi w celu szybszego korygowania naruszeń.

3.5.1 Komitet uważa, że wspomniane w poprzednim punkcie priorytetowe traktowanie procedur w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego jest właściwe. Zauważa także, że wymaga to również decyzji politycznych, a nie tylko technicznych, pozbawionych zewnętrznej kontroli, nadzoru czy przejrzystości. Dlatego Komisja powinna należeć do opinii społeczeństwa obywatelskiego na temat decyzji dotyczących priorytetowego traktowania naruszeń. Niemniej Komitet jest zadowolony z faktu, iż uwzględniono niektóre z jego wcześniejszych zaleceń, zwłaszcza zalecenia odnoszące się do konieczności konsultacji z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, partnerów społecznych, ekspertów i przedstawicieli poszczególnych branż przy przygotowywaniu procesu transpozycji⁽¹¹⁾.

3.5.2 Komitet z zadowoleniem przyjmuje też deklarację Komisji, że nadal priorytetowo traktowane będą te trudności, które mają rozległy wpływ na prawa podstawowe i swobodny przepływ osób. Pochwala także podejmowanie w pierwszej kolejności takich naruszeń, w wyniku których obywatele są na znaczną skalę lub wielokrotnie narażeni na bezpośrednie szkody lub poważne pogorszenie jakości życia.

3.6 Przy okazji Komitet pragnie zasugerować bardziej proaktywne podejście. Aby ułatwić właściwą transpozycję prawa Wspólnoty, Komitet zaleca przestrzeganie kilku zasad, m.in.:

— tworzenia prawa wspólnotowego w taki sposób, by jego transpozycja była prostsza, tzn. z zachowaniem spójności pojęć i względnej ciągłości, które to cechy są istotne dla pewności prawnej. W 2007 r. krajowe sądy państw członkowskich w 265 przypadkach wnosiły do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 234 TWE⁽¹²⁾;

⁽⁷⁾ Dz.U. L 271 z 9.10.2002., s. 16.

⁽⁸⁾ COM (2008) 777 wersja ostateczna, SEC(2008) 2854 i SEC(2008) 2855.

⁽⁹⁾ Wyrok ETS z dnia 26 czerwca 2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej, C 233/00 Zb. Orz. I, s. 6625.

⁽¹⁰⁾ Wyrok ETS z dnia 19 września 2000 r., Wielkie Księstwo Luksemburga przeciwko Berthe Linster, Aloyse Linster i Yvonne Linster, C 287/98, Zb. Orz. I s. 6917.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 24 z 31.1.2006, s. 39 oraz Dz.U. C 24 z 31.1.2006, s. 52.

⁽¹²⁾ COM (2008) 777 wersja ostateczna, SEC(2008) 2855, Załącznik VI, s. 1.

- tworzenia dokładnej i stale aktualizowanej tabeli korelacji z prawem krajowym od samego początku dyskusji nad projektami dyrektyw. (W wielu państwach członkowskich postulat ten wcielono już w życie. Powinno to być regułą we wszystkich państwach członkowskich.);
- dopuszczenia transpozycji poprzez odesłanie do wyraźnych zapisów lub konkretnych dyspozycji zawartych w dyrektywie, takich jak np. załączone do niej tabele.

3.7 Komitet pragnie zwrócić też uwagę na te obszary, w których planowanie, przygotowywanie i transpozycja prawa powinny być oparte na proaktywnym podejściu do prawa⁽¹³⁾. W tym kontekście EKES zauważa, że przepisy i uregulowania nie są jedynym i z pewnością nie zawsze najlepszym sposobem na osiągnięcie zamierzonych celów. Niekiedy podmiot tworzący prawo może skuteczniej sprzyjać realizacji określonego celu nie tyle poprzez regulację, ile poprzez odpowiednie zachęty do samoregulacji i współregulowanie. W takich przypadkach większe znaczenie i zasięg mają podstawowe zasady pomocniczości, proporcjonalności, ostrożności i trwałości.

4. Uwagi szczegółowe

4.1 W 2007 r. 1 196 nowych naruszeń dotyczyło niedopełnienia obowiązku zgłoszenia lub opóźnionego zgłoszenia krajowych środków transpozycji dyrektyw wspólnotowych. Ogólny maksymalny okres referencyjny dla Komisji na wniesienie skargi do Trybunału Sprawiedliwości wynosi 12 miesięcy⁽¹⁴⁾. W tym czasie musi zapaść orzeczenie lub decyzja o zamknięciu sprawy, nawet gdy wymaga ona gruntownego zbadania. Komitet uważa, że w sprawach tego typu, które nie wymagają szczególnej analizy ani oceny, trzeba działać szybciej. Komisja powinna usprawnić procedury rozpatrywania spraw dotyczących uchyleń zobowiązaniom państw członkowskich, zwłaszcza gdy chodzi o stosowanie procedury przyspieszonej w przypadkach opóźnionej transpozycji.

4.1.1 Należy jednak zauważyć, że krajowe środki transpozycji dyrektyw wspólnotowych zostały już zgłoszone w przypadku 99,4 % wszystkich przyjętych dyrektyw (wg stanu na wrzesień 2009 r.)⁽¹⁵⁾.

4.2 Komitet popiera koncepcję tworzenia sieci i wymiany informacji pomiędzy krajowymi organami odpowiedzialnymi za transpozycję, o ile system taki nie stwarza nowych obciążeń administracyjnych ani nie zaciemnia jeszcze bardziej obecnej sytuacji.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 175 z 28.7.2009, s. 26.

⁽¹⁴⁾ W międzyczasie w przyjętych w 2009 r. zmienionych wytycznych Komisji dotyczących oceny wpływu Komisja usprawniła m.in. ocenę wymogów dotyczących wdrażania (http://ec.europa.eu/governance/better_regulation/impact_en.htm#_guidelines) i zamierza przyjąć deklarację w sprawie polityki dotyczącej stosowania art. 260 TFUE, który odnosi się do nakładania sankcji finansowych przez ETS.

⁽¹⁵⁾ Zob. http://ec.europa.eu/community_law/directives/directives_communication_en.htm.

4.3 Komitet uważa, że pozostałe mechanizmy służące rozwiązywaniu problemów, takie jak SOLVIT, system wymiany informacji rynku wewnętrznego (system IMI⁽¹⁶⁾), system wymiany informacji zalecany przez Komisję w kontekście delegowania pracowników⁽¹⁷⁾ oraz EU PILOT doskonale służą zmniejszeniu obciążenia Komisji pracą związaną z postępowaniami w sprawie naruszeń, o ile Komisja będzie nadal wykonywała systematyczne i wyczerpujące oceny zgodności transponowanych tekstów w oparciu o analizę ryzyka.

4.4 Komitet zgadza się, że istnieje „potrzeba ciągłej aktywnej współpracy Komisji i państw członkowskich”, co podkreślono w sprawozdaniu Komisji. Współpraca ta byłaby jeszcze bardziej skuteczna, gdyby wystąpiła ona we wcześniejszej fazie i przyjęła postać szkoleń dla urzędników krajowych w zakresie wdrażania prawa wspólnotowego. Komisja mogłaby pomóc w określaniu potrzeb związanych ze szkoleniami.

4.5 Komitet uważa, że trzeba poprawić sposób informowania społeczeństwa obywatelskiego i opinii publicznej za pośrednictwem portalu „Europa” na temat różnych procedur wnoszenia skarg. Obecnie dla przeciętnego obywatela wyzwaniem staje się zrozumienie, w jakich okolicznościach może on złożyć skargę do Komisji, czy też lepszym rozwiązaniem byłoby skorzystanie z innych środków, takich jak krajowe mechanizmy dochodzenia roszczeń lub zwrócenie się do krajowego Rzecznika Praw Obywatelskich⁽¹⁸⁾.

4.6 Komitet przyjmuje z zadowoleniem nową metodę pracy Komisji (EU PILOT), w ramach której wnioski o udzielenie informacji oraz skargi, jakie wpływają do Komisji będą bezpośrednio kierowane do odpowiedniego państwa członkowskiego w sytuacji, gdy kwestia wymaga szybkiego wyjaśnienia stanu prawnego lub faktycznego w państwie członkowskim.

4.7 Powinno się przeanalizować mechanizmy dochodzenia roszczeń zbiorowych z myślą o dokończeniu przygotowywanych obecnie inicjatyw w dziedzinie prawa konsumenckiego i prawa konkurencji⁽¹⁹⁾, w celu wzmocnienia mechanizmów samoregulacji w państwach członkowskich.

4.8 Komisja utworzyła stronę internetową: „Stosowanie przepisów prawa wspólnotowego”⁽²⁰⁾, która dostarcza już ważnych informacji odnośnie do transpozycji prawa wspólnotowego, z poszanowaniem wyjątku dotyczącego ochrony interesu publicznego określonego w orzecznictwie.

⁽¹⁶⁾ Opinia EKES-u nr 1694/2009 z 5 listopada 2009 r. „Wykorzystanie potencjału rynku wewnętrznego dzięki pogłębionej współpracy administracyjnej”.

⁽¹⁷⁾ Dz.U. C 85 z 4.4.2008, s. 1.

⁽¹⁸⁾ Zob. http://ec.europa.eu/community_law/directives/directives_communication_pl.htm.

⁽¹⁹⁾ Dz. U. C 128 z 18.5.2010, s. 97.

⁽²⁰⁾ Zob. http://ec.europa.eu/community_law/index_pl.htm.

4.8.1 Ochrona interesu publicznego uzasadnia odmowę dostępu do wezwań do usunięcia uchybienia oraz uzasadnionych opinii sporządzonych w związku ze wszczęciem postępowania w sprawie naruszenia i odnoszących się do inspekcji, dochodzeń i postępowania przed sądem⁽²¹⁾. Należy jednak stwierdzić, że Komisja Europejska, uzasadniając odmowę dostępu do całości dokumentów określonych we wniosku złożonym przez obywatela⁽²²⁾ ochroną interesu publicznego nie może powoływać się wyłącznie na możliwość wszczęcia procedury postępowania o naruszenie przepisów.

4.9 Ponadto – jako że skuteczność polityki zależy od skuteczności systemu informacji i komunikacji – Komitet proponuje, aby dostępne informacje podawano na odpowied-

nich stronach internetowych oraz by decyzje Komisji stwierdzające naruszenie publikowano tam od momentu rejestracji skargi do końca postępowania o naruszenie, zawsze gwarantując ochronę interesu publicznego określoną przepisami prawnymi.

4.10 Dzięki inicjatywie Komitetu Komisja po raz pierwszy przeprowadziła z nim konsultacje dotyczące sprawozdania rocznego w sprawie nadzorowania stosowania prawa wspólnotowego. Komitet proponuje, aby w przyszłości Komisja regularnie zwracała się do niego o opracowanie opinii w sprawie sprawozdania rocznego, w celu zapoznania się z poglądami zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego i wzmocnienia w ten sposób stosowania prawa w UE.

Bruksela, 29 kwietnia 2010 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Mario SEPI

⁽²¹⁾ Wyrok Sądu Pierwszej instancji z 5 marca 1997 r. WWF UK (World Wide Fund for Nature) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich; sprawa T-105/95, pkt 63 i następane.

⁽²²⁾ Wyrok Sądu Pierwszej instancji z 11 grudnia 2001 r. w sprawie T-191/99, David Petrie i inni przeciwko Komisji.